

Davranış Bozukluğu Gösteren Çocuklarda Dermatoglifik Bulgular*

Mustafa H. POLAT**, Yasemin F. POLAT***

ÖZET

95 erkek ve 3 kız, toplam 98 davranış bozukluğu gösteren suçlu çocukların derioymacıkları, 250 erkek ve 250 kız toplam 500 kontrol olgusunun derioymacıkları ile karşılaştırıldı. Yaralama suçu işleyen çocuklarda düğüm tipi örnekleri fazla ve ulnar ilmek tipleri az, hırsızlık suçu işleyen çocuklarda ise radial ilmek tipleri az bulundu. Hırsızlık, cinayet suçu işleyen ve total erkek davranış bozukluğu gösteren suçlu çocuklar kontrol olguları ile karşılaştırıldığında el parmak uçlarında daha fazla toplam çizgi sayısı olduğu gözlemlendi.

Anahtar kelimeler: Dermatoglifikler, davranış bozuklukları, örnek tipler

Düşünen Adam; 1999, 12 (1): 32-34

SUMMARY

The dermatoglyphics of 95 male and 3 female a total 98 conduct disorders cases, were compared with those of 250 male and 250 female a total 500 control cases. There were more whorl type patterns and lower ulnar loop types on the fingertips of the cases with getting wounded, while there were lower radial loop patterns on the fingertips of the cases of thieves. There were more finger ridge counts in the cases of theft, murderers and total cases of disorders than those of the control cases.

Key words: Dermatoglyphics, conduct disorders, pattern types

GİRİŞ

Parmak uçları, el ve ayağın volar yüzeyindeki epidermis çizgilerinin kıvrımlar yaparak oluşturdukları şekillere dermatoglifik (derioymacıkları) adı verilir (7).

Dermatoglifikler, doğumdan ölüme kadar değişmeden aynı kalan kişiye özel karakterlerdir (11,16).

Dermatoglifikler emniyette kimlik tespitinde kullanıldığı gibi; tıp, fiziksel antropoloji ve klinik genetikte de kullanılmaktadır. Konjenital anomalilerde, kromozom kusurlarında ve kalıtsal hastalıklarda klinik öneme sahiptir (17).

Çocuk suçluluğunda daha çok sosyal çevrenin etkili olduğu ileri sürülmektedir (1,10,18). 19. yüzyılda Cesaro ve Lomroso (1836-1909) suçun kalıtsal olabileceğini bildirmiştir (5).

XYY sendromu ilk defa 1961 yılında Sanberk ve ark. tarafından tanımlanmıştır (14). Bu vakalarda suç işleme ve anti-sosyal davranışlara eğilim görülebilir (14).

Bu çalışmada amaç, davranış bozukluğu gösteren suçlu çocukların dermatoglifik özellikleri normal sağlıklı çocuklarla karşılaştırarak davranış bozukluğunun etyolojisinde genetik faktörlerin rolünü araştırmaktır.

* 8. Adli Tıp Günleri Kongresi'nde poster olarak sunulmuştur. **İ.Ü. İstanbul Tıp Fakültesi İç Hastalıkları Anabilim Dalı, ***İ.Ü. İstanbul Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı

GEREÇ ve YÖNTEM

Çalışmamıza 1994-1995 tarihleri arasında İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Asayiş Şube Müdürlüğü Teknik Büroya gönderilen 14-18 yaşları arasında davranış bozukluğu gösteren, hırsızlık suçu işleyen 32 erkek, yaralama suçu işleyen 35 erkek ve 1 kız, cinayet suçu işleyen 28 erkek ve 2 kız, toplam 95 erkek ve 3 kız olgu alındı. Bunlar sağlıklı 250 erkek ve 250 kız toplam 500 kontrol grupları ile karşılaştırıldı (2,3).

Olguların parmak izleri matbaa mürekkebi ile düz bir kağıda, kontrol grubunkiler ise Faurot Inc firması tarafından imal edilen özel kimyasal sıvıya duyarlı kağıtlara alındı (19). Dermatogliflik örnekler olup ve stereoskopik mikroskop altında incelenerek, klasik metoda göre sınıflandırıldı (7). Tüm olgular ve kontrol grubunun verileri Ki-kare ve Student t testine göre analiz edildi.

BULGULAR

Olguların suçluluk gruplarına göre dağılımı Tablo 1'de gösterilmiştir. Davranış bozukluğu gösteren olgular ve kontrol grubu olguların el parmak uçlarındaki örnek tipleri Tablo 2'de verilmiştir. Yaralama suçu işleyen olguların el parmak uçlarında ulnar ilmek

Tablo 1. Olguların suçluluklarına göre dağılımı

Suçun türü	Olgu sayısı
Hırsızlık	32 (% 32.7)
Yaralama	36 (% 36.7)
Cinayet	30 (% 30.6)
Toplam	98 (100.0)

tipi az ($p<0.05$), düğüm tipleri fazladır ($p<0.01$). Hırsızlık suçu işleyen olguların el parmak uçlarında radial ilmek tipi azdır ($p<0.05$). Cinayet suçu işleyen olguların ise, el parmak uçlarında ulnar ilmek tipi fazla, düğüm tipleri az olmasına karşılık istatistiksel olarak anlamlı farklılık görülmemiştir ($p>0.05$). Ayrıca, total davranış bozukluğu gösteren olguların el parmak uçlarında kemer tipi örneği az ($p<0.05$), düğüm tipleri fazladır ($p<0.05$).

Davranış bozukluğu gösteren olguların ve kontrol olguların el parmak uçlarındaki toplam çizgi sayısının ortalama değerleri Tablo 3'de verilmiştir.

Hırsızlık, cinayet suçu işleyen ve total erkek davranış bozukluğu gösteren olguların el parmak uçlarındaki toplam çizgi sayıları erkek kontrol grubuna göre azdır ($p<0.01$, $p<0.001$).

Tablo 2. Davranış bozukluğu gösteren olguların el parmak uçlarındaki derioymacıği örnek tiplerinin % frekanslarının karşılaştırılması

Derioymacıği örnek tipler	Hırsızlık (320 parmak)	Yaralama (360 parmak)	Cinayet (300 parmak)	Total (980 parmak)	Kontroller (5000 parmak)
Kemerler	2.8	3.3	2.0	2.8*	4.1
Ulnar ilmekler	56.9	50.3*	58.0	54.8	56.2
Radial ilmekler	1.2	3.1	4.0	2.8	3.4
Düğümler	39.1	43.3**	36.0	39.7*	36.3

* $p<0.05$ seviyede anlamlı fark, ** $p<0.01$ seviyede anlamlı fark.

Tablo 3. Davranış bozukluğu gösteren olguların el parmak uçlarındaki toplam çizgi ortalama değerleri

DBG	n	ERKEKLER		KIZLAR	
		Ortalama±standart sapma	n	Ortalama±standart sapma	n
Hırsızlık	32	129.13±39.01*	-	-	-
Yaralama	35	136.80±38.72	1	140.00	1
Cinayet	28	122.79±40.59*	2	151.00	2
Total	95	130.54±38.76**	3	147.33	3
Kontroller	250	150.79±45.70	250	133.60±45.70	250

* $p<0.05$ seviyede anlamlı fark, ** $p<0.01$ seviyede anlamlı fark.

TARTIŞMA

Çalışma grubumuza aldığımız 98 olgunun 95'i erkek çocuktur. Bu sonuç kız çocuklarının daha sıkı denetime tabi tutulduğundan davranış bozukluğunun daha az görüldüğü ve suç işleme oranlarının çok düşük olduğu yönündeki çalışmalarla uyumlu bulunmuştur^(9,20).

Düşük sosyoekonomik düzey, kalabalık aile, çocuğa yeterince ilgi, sevgi ve eğitim verilmemesi, ebeveynlerin eğitimlerinin yetersiz olması, ailelerde suçlu bireylerin bulunması çocuğu suçluluğa iten nedenler olarak bildirilmektedir^(4,6,8,13).

Çocuk ve ergenlerde görülen hırsızlık, adam öldürme, saldırganlık, kavgacılık, okuldan ve evden kaçma, yangın çıkarma, kumar oynama ve oynatma, alkol ve uyuşturucu madde kullanımı, erken sapkın cinsel ilişkiler gibi davranış bozuklukları tıbbi literatürde "conduct disorders" adı altında incelenmektedir⁽¹²⁾.

1965 yılında Sanberk ve ark. fazla Y kromozomun agresyonla ilişkili olduğunu ileri sürmüşlerdir⁽¹⁴⁾. 47, XYY genotipli hastaların psikiyatrik incelemelerinde zayıf sosyal ilişki, kendi kendini kontrol edeme gibi kişilik bozukluklarına sık rastlanmaktadır⁽⁵⁾. 47, XXY sendromlu hastalarda suç işleme ve anti-sosyal davranışlara eğilim görülebilir⁽¹⁴⁾. Penrose ve Loesch (1970), XYY sendromlu olgularda toplam çizgi sayısının az olduğunu bulmuşlardır⁽¹⁵⁾.

Çalışmamızda hırsızlık, cinayet suçu işleyen ve total erkek davranış bozukluğu gösteren olguların el parmak uçlarında toplam çizgi sayısı normal erkek kontrol grubuna göre daha az görülmüştür.

Sunulan çalışmada ayrıca, hırsızlık suçu işleyen olguların el parmak uçlarında radial ilmek az, yaralama suçu işleyen olgularda düğüm tipleri fazla, ulnar ilmek tipi az bulunmuştur. Dermatoglikliklerin kalıtsal olduğu⁽¹¹⁾ ve suçun kökeninde genetik faktörlerin rolü olduğu ileri sürülmüştür⁽¹⁴⁾.

Sonuç olarak sunulan çalışmada davranış bozukluğu gösteren olgular suçluluk çeşitlerine göre sınıflandırılmış ve kontrollerde sık görülmemeyen dermatogliklik bulgular saptanmıştır.

Teşekkür: Çalışmamızda ilgi ve yardımlarını esirgemeyen İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Asayiş Şube Müdürlüğü ve Teknik Büro çalışanlarına teşekkür ederiz.

KAYNAKLAR

1. Adrasan R: Davranış bozuklukları. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Yayınları, Ankara 110-53, 1976.
2. Atası M: Türk çocuklarında derioymacığı bulguları. I) El parmak uçlarındaki örnek tipleri. Adli Tıp Dergisi 5:117-22, 1990.
3. Atası M: Türk çocuklarında derioymacığı bulguları. II) El parmak uçlarındaki çizgi sayıları. Adli Tıp Dergisi 5:123-25, 1990.
4. Cansunar FN, Balcıoğlu İ: Psikopati ve suçluluk. 7. Ulusal Adli Tıp Günleri Kongresi, Antalya 297-305, 1993.
5. Cebiroğlu R: Çocuk akıl sağlığı ve hastalıkları. İst Tıp Fakültesi Klin Ders kitapları, Sanal Matbaacılık, İstanbul 14-35, 1982.
6. Çifter İ: Psikiyatri II. GATA Eğitim Yayınları. 7. baskı. GATA Basımevi, Ankara 700-1, 1986.
7. Cummins H, Midlo C: Finger prints, palm and soles. Newyork, Dover Publ 1961.
8. Dönmezler S: Kriminoloji. 7. baskı. Filiz Kitabevi, İstanbul 1984.
9. Ertürk S, Ege B: Çocuklarda suç işleme oranı. Ege Tıp Dergisi 28:2563-67, 1989.
10. Hancı İH, Ege B: İzmir ıslahevindeki hükümlü çocukların demografik özellikleri. 7. Ulusal Adli Tıp Günleri Kongresi, Antalya 333-41, 1993.
11. Hold SB: Genetics of dermal ridges. Charles CT (ed). Springfield, Illinois, 1968.
12. Kerimoğlu E: Çocuk ve ergenlikteki suça yönelik davranışların tıbbi yönü. Ankara Barosu Dergisi 216-19, 1988.
13. Köknel Ö: Genel ve klinik psikiyatri. Nobel Tıp Kitabevi, İstanbul 201-2, 1976.
14. Özkan T: Psikiyatride genetik. Özaydın S (ed). Psikiyatri. İst Tıp Fak Klin Ders Kitapları, Sanal Matbaacılık, İstanbul 63-98, 1984.
15. Penrose LS, Loesch D: Topological classification of palmar dermatoglyphics. J Ment Defic Res 14:111-28, 1971.
16. Popich GA, Smith DW: The genesis and significance of digital and palmar hand creases: preliminary report. J Pediatr 77:1017-23, 1970.
17. Shaumann B, Alter M: Dermatoglyphic in medical disorder. Newyork, Springer-Verlag, 1976.
18. Tuncer O: Çocuk suçluluğu, biyo-psikosozyal açıdan ergenlik. Aydın Kitabı. Ege Üniv Matbaası, İzmir, 1976.
19. Walker NF: Inkless methods of finger, palm and sole printig. J Pediatr 50:27-9, 1957.
20. Yavuzer H: Çocuk ve suç. 5. baskı. Remzi Kitabevi, İstanbul, 1990.